

РЕШЕНИЕ

№ 608

гр. Кърджали, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, I СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Мариана Гунчева

при участието на секретаря Анелия Янчева
като разгледа докладваното от Мариана Гунчева Гражданско дело №
20235140100969 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 235 във вр. с чл. 238 ГПК.

Делото е образувано по искова молба на **Н. Б. Д., ЕГН ******* против „**“
ЕООД, ЕИК **** по обективно и субективно съединени осъдителни иски за заплащане
на сумите, както следва: **2 508,52 лева, представляваща неизплатеното брутно трудово
възнаграждение за м. май, юни и от части за м. юли -до 10.07.2023 год./датата на
прекратяване на трудовото правоотношение/; 1 470,02 лева за дължимо обезщетение по
чл.224, ал.1 от КТ – за неизползван платен годишен отпуск за 2022г. и 2023г.- 30 дни** ,
ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателно
изплащане на вземането. Претендира и разноси в производството.

Ответникът в срока за отговор не е подал такъв по реда на чл.131 от ГПК. На същия
са редовно връчени препис от исковата молба и приложенията към нея. Съдът като съобрази
събраните по делото доказателства, процесуалното поведение на страните и направеното
искане от страна на ищеца за постановяване на неприсъствено решение, намира, че са
налице предпоставките, предвидени в чл. 238, ал. 1 и чл. 239 ГПК за постановяване по
делото на неприсъствено решение.

Съгласно чл. 239, ал. 2 ГПК неприсъственото решение не се мотивира по същество,
като в него е достатъчно да се укаже, че то се основава на наличието на предпоставките за
постановяване на неприсъствено решение. В срока по чл. 131 ГПК ответникът не е
представил писмен отговор. Същият е редовно призван за съдебното заседание, като не
изпраща процесуален представител и не е направил искане делото да бъде гледано в негово
отсъствие. От върнатите по делото призовки е видно, че на ответника са указани

последниците от неспазване на сроковете за размяна на книжа и от неявяването в съдебно заседание. Освен това искове се явяват вероятно основателни с оглед на посочените в исковата молба обстоятелства и събраните в хода на делото доказателства, в това число при приложение на последниците на разпоредбата на чл.161 от ГПК поради непредставяне на писмени доказателства от ответника, за който е бил задължен от съда с определението за насрочване.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че са налице предпоставките по чл. 238, ал. 1 и чл. 239, ал. 1, т. 1 и 2 ГПК, поради което следва да бъде постановено неprisъствено решение срещу ответника, като предявените искове бъдат уважени изцяло.

На основание чл. 239, ал. 2 от ГПК съдът не излага мотиви по същество на спора.

При този изход на делото в полза на ищеца и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да се присъдят претендираните от него разноски в общ размер на **1100 лв. , от които 700 лв.** за заплатено адвокатско възнаграждение в исковото производство и **400 лв.** за заплатено адвокатско възнаграждение в образувано изп.дело по налагане на обезпечителни мерки. Съдът намира, че направените разноски в образувано изп.дело по налагане на обезпечителни мерки следва да се присъдят в настоящото производство по следните съображение:

Обезпечителното производство, дори и развило се в рамките на исков процес, има относителна процесуална самостоятелност. Същото е функционално свързано с исковия процес, а доколкото подготвя успешния изход на принудителното удовлетворяване на правото - и с бъдещия изпълнителен процес /ТР № 1/21.07.2010 г. на ВКС - ОСГТК/. Това производство има две фази: 1) по допускане на обезпечаването на иска и 2) по налагане на допуснатата обезпечителна мярка. Двете фази се развиват пред различни органи, но същите са част от единния обезпечителен процес така Ж. С., БГПИ, изд. 2012 г., стр. 1209, стр. 1220 - 1226.. Според т. 5 от ТР № 6/6.11.2013 г. на ВКС - ОСГТК „направените от страните в обезпечителното производство разноски се присъждат с окончателното съдебно решение по съществото на спора, с оглед крайният му изход“. Доколкото в ТР разноските не са разграничени по отделни фази, то следва да се приеме, че се имат предвид всички направени разноски в обезпечителното производство и в двете му фази - както по допускане, така и по налагане на обезпечението, независимо пред кой орган те са се развили. В случая не съществува правна възможност разноските по налагане на обезпечителните мерки да бъдат събрани по друг ред, вкл. и директно от съдебния изпълнител в рамките на образуваното пред него производство. Това производство няма характер на изпълнително такова по смисъла на ГПК /независимо как канцеларски е заведено от съдебния изпълнител/, като липсва и изпълнителен титул в полза на ищеца, въз основа на който те да бъдат събрани от съдебния изпълнител - такъв може да бъде само съдебен титул, доколкото дължимостта на тези разноски от ответника е обусловено от положителния за ищеца изход по исковото дело, преценката за което принадлежи само на съда съобразно т. 5 от ТР № 6/6.11.2013 г. на ВКС - ОСГТК.

Действително, разноските по изпълнението могат да се събират от съдебния изпълнител и директно съгласно чл. 79 ГПК /без изпълнителен лист/, но само в рамките на

изпълнително производство, образувано въз основа на друг изпълнителен титул, докато развилото се пред съдебния изпълнител производство по чл. 400 ГПК не е изпълнително производство, а обезпечително такова. В това производство съдебният изпълнител не е компетентен нито да признава, нито да събира разноси на която и да е страна, така както това не може да стори и друг орган в подобно производство по налагане на други обезпечителни мерки /напр. съдията по вписванията при налагане на възбрана - чл. 400, ал. 2 ГПК/. Следователно, ако тези разноси не се присъдят от съда в исковото производство, те ще останат невъзмездени за спечелилата исковия спор страна, което е очевидно несправедливо. Ето защо в настоящото производство, съдът следва да присъди направените разноси в обезпечителното производство.

Съгласно чл.78, ал.6 от ГПК в тежест на ответника следва да се възложат държавната такса по делото съразмерно на уважената част на всеки от предявените искове, но не по-малко от **50 лв.** /чл.1 от ТДТГПК/, при което ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС-Кърджали сумата **159,14 лв.**

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА "***" ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: ****, представлявано от управителя С.П.К. да заплати на Н. Б. Д., ЕГН ***** следните суми: 2 508,52 лева, представляваща неизплатеното бруто трудово възнаграждение за м. май, юни и от части за м. юли -до 10.07.2023 год. /датата на прекратяване на трудовото правоотношение/; 1470,02 лева за дължимо обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ - за неизползван платен годишен отпуск за 2022г. и 2023г. – 30 дни, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба - 21.07.2023г., до окончателно изплащане на вземането.**

ОСЪЖДА "***" ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: ****, представлявано от управителя С.П.К. да заплати на Н. Б. Д., ЕГН ***** ,сума в общ размер на 1100 лв. разноси, от които 700 лв. з а заплатено адвокатско възнаграждение в исковото производство и 400 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение в образувано изп.дело по налагане на обезпечителни мерки.**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК "***" ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: ****, представлявано от управителя С.П.К. , да заплати в полза на Държавата- бюджет на съдебната власт, по сметка на РС- Кърджали сума в общ размер 159,14 лв., представляваща дължима държавна такса в производството.**

Присъдените суми /с изключение на дължимите в полза на Бюджета на съдебната власт/ могат да бъдат платени по следната банкова сметка на ищеца: *** Банка „****“ АД гр. София, с титуляр на сметката ****.

Решението е неприсъствено и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Кърджали: _____